

Iacobi Menochij

F A C T I S P E T I E S .

Nobilis ac spes. Martinus Bernardinus per viam contractus, ob conservandam agnationem & familiam Bernardinam vna cum Do. Iosepho eius nepote puto inter se conuento, constituerunt primogenitaram & fideicommissum perpetuum in quamplurimis eorum bonis valoris tunc temporis auctororum quinquaginta millium, prohibendo alienationem, ita ut de primogenito in primogenitum predicta bona transirent: reseruata tamen sibi inuicem facultate alienandi in eorum vita dicta bona.

Deceas prefatus Martinus anno 1568. mensa Novembris, relictis Catherine & Felice, filiabus condito testamento, in quo heredem instituit dictam Catherine, & relinquendo bona valoris aureorum triginta millium. Felici vero nihil reliquit, propterea quod iam eodem anno 1568. mensa Aprilis declarata fuerat heretica. Nihil pariter dictus Martinus reliquit filiis dicti & Felicis ob id quod & ipsi lapides essent in heresim. Excepto Aemilio Catholico, cui reliquit summa aureorum sex millium ei numerandum cum ad vigeimum quintum sue etatis annum peruenisset: interim tamen cum voluit recipere alimenta, quae quidem a dicta herede consecutus est. Prædictus Aemilius factus iam etatis annorum quinque & viginti, recepta ab eadem herede pecunia sibi a dicto Martino suo materno relicta, eam verbis amplissimis liberavit ab omni & toto eo, que non solum poterat prætendere a dicta Catherine: Sed etiam in hereditate dicti Martini cui ex causa legitima, vel alia causa, que magis dici vel excogitari poterat etiam priuilegiata, & aliorum quorundamque iurium, aut prætensionum, quam, quod vel quod ipse Aemilius, ex quocumque capite, causa vel dispositione cognita, cogitata, vel incognitata de presenti, vel de futuro, mediae vel immediatae habere vel pretendere poterat, quomodounque vel qualitercumque. Et ad prædicta venire dixerat ipse Aemilius ex consilio & auxilio peritorum. Iuramentum quoque præstitum ab eodem fuit, de obseruandis prædictis, etiisque non contraveniendis.

Prefatus Aemilius duobus & viginti ab hinc annis litem mouit aduersus dictam Catherine heredem, prætendens in bonis dicti Martini cui sui materni supplementum legitime, vel portionem ex personis dictorum fratrum suorum.

Quare nunc & dubitari de pluribus contingit.

Prima itaque est dubitatio, an primogenitura initia inter Martimum & Iosephum sit iure valida, vel non.

Secunda est admissio citra veri præindictum, dictam primogenitaram valere, an iure contractus vel ultime voluntatis valeat.

Tertia, an ex dicta primogenitura deduci possit legitima filii debita.

Quarta est, admissio quod dictus Aemilius fuerit incapax dicta successionis cui materni, an effectus fuerit capax per restitutionem a Summo Pontifice concessam.

Quinta, an dictus Aemilius contravenire possit liberationi & quitanter facta Catherine filia & heredi & Martini testatoris.

Sexta est, an dictus Aemilius pretendere posse fructus ex bonis dicti cui materni à die eius mortis usque ad consignationem legati sibi facti.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X V I .

De prima proposita dubitatione respondendum est, primogenitaram constitutam & ordinatam à prædictis Martino & Iosepho valere cum iure permitta sit contentio & pactum & inter duos, presertim sanguine coniunctos, ut altero eorum decedente sine filiis alter superstes, vel eius filii, & descendentes succedant. Et conuentio haec a nostris appellari sollet, fratertitas. Hanc veram & à doctoribus receptam sententiam probabimus primum multis doctorum auctoritatibus, deinde rationibus. Castrensis, (ab hoc incipiam) in l. ex hac scriptura nu. 4. ff. de donatio, ita scriptum reliquit. Anno præterito, & consuli in Civitate Padue, cum duo fratres diuisissent bona paterna pacto apposito, quod nullus alienaret partem suam, ad hoc, vt si decederent sine liberis, ad superstitem deueniret, quæ rebus virum existit verbis, posset superstes petere bona, si alter decessisset sine liberis, reliquo herede extraneo & dixi, quod haec verba sunt enuntiatio, quæ in contractu donationis inducunt dispositiōnem ad effectum. Haec tenus Castrensis, qui affirmat, valere hoc pactum. Ita quoque in specie magis. Iason in consi. 5. lib. 3. pactum & conventionem initam inter Dominos de Allegres in Auernia regni Galliarū, qui pro (Iasonis verba haec sunt) manutenenda domo & armis de Allegra, fecerunt reciprocum donationem inter viuos irreuocabilem bonis omnibus mobilibus & immobilibus, na quod altero præmortiente sine liberis masculis, fratri superuenienti competant, & in eius defectum ipsius liberis masculis, referuata tamen & excepta aliqua re, de qua donantes facere & testamentū possent. Respondit sane Iason pactum & conuentio nem valuisse, & reuocari minime ab altero eorum potuisse, sic pariter idem Iason in consi. 173. nu. 4. lib. 4. Consulit Magnificos, fratres de Molza Mutinenses potuisse pacisci, quod altero eorum decedentes sine filiis, superstes succederet vel eius filii licet Dec. in cōs. 613. col. 2. vers. secundò principaliter, &c. contrarium in eodem casu respondit. Idem de simili pacto & conventione inita inter Ducem Saxonie & Langrauium Hasia, vt valeat responderunt Decius in consi. 516. Vldaricus Zasius in consi. 1. & Socinum iunior in cōs. 65. lib. 1. Ita quoque similem conventionem inter se fecisse Dukes Saxonie & Marchiones Brandeburgenses responderunt Ruinus in consi. 140. lib. 1. & Decius in consi. 65. 1. Et prædicti quidem uno orte affirman, has conventiones & pacta valere, si modo pacifcentes certis de rebus conuenerunt; vel si de omnibus bonis, reseruarunt aliqua pro testanda facultate. Has conventiones & pacta & non solum iure, sed etiam visu & confuetudine apud Germanos recepta esse testatur. Andreas Gaylius in lib. 2. practicarum obseruationū, obseruatione 126. nu. 3. & 7. & obseruat. 1527. nu. 1. qui nu. 3. post Boerium & Curtium iuniorē dixit, si ne dubio pacificationem hanc inter eos, qui eiusdem familia sunt, valere, quando sit de certis bonis. Et idem Gaylius in dicta obseruatione 126. in fine post Iasonem in l. stipulatio hoc modo concepta num. 19. ff. de verb. oblig. Boerium. in q. 355. nu. 3. & Nattam. 474. nu. 8. scriptum reliquit, valere conventionem & nobilium de non alienandis quibus bonis in vita, nec in ultima voluntate. Et communiter esse receptum, quod valeat

Consilium MCXXVI.

48

douico Molina in lib. 1. de Hispano, primogen. ca. 12. nu. 2. versi. vt autem de hac re, vt inde intelligimus, quod in casu versemur.

Primus est, quando primogenitura, quam Molina maioratum appellat, instituitur in testamento. Hoc casu, certum est, & primogenituram tamquam testamētum esse. Ita prædicto in loco Molina cum actus testādi semper ad ultimam voluntatem referatur. l. verba contraxerūt. ff. de verbo. signifi. Quod (procedit subiugit Molina) etiam si ipsa maioratus, seu primogenitura institutione facta in testamento, apposita sunt verba aliqua quæ donationem significare videantur. Nō enim illa mutabunt naturam ipsius testamenti, Sed secundum subiectam ipsam materiam erunt intelligenda; sicuti in specie docuit Ioan. Fabri in §. legatum isti. de legat. quæ refert ipse Molina. Hic casus huic nostro nullo modo conuenit.

Secundus est casus quando primogenitura & maioratus fuit institutus à patre per viam contractus, divisione hereditatis facta inter filios, quorum primogenitiro iure primogenitura pater assignauit certa bona.

Hoc etiā casu hic maioratus seu primogenitura à vim ultimā voluntatis obtinet. Ita Molina in dicto ca. 12. nu. 4. nu. 5. & nu. 22. & 33. huius sententia refert. Oldradum in consi. 23. 1. in principio, Iasonem in consi. 104. lib. 4. Decium in consi. 475. nu. 23. Tiraquellum de iure primigen. q. 8. nu. 2. Parisum in consi. 24. nu. 12. lib. 2. & Celsum Hugonē in consi. 100. & in consi. 120. & probat. vlt. C. familiæ ercis.

Tertius est casus, quando primogenitura & maioratus de aliqua re & nobis fuit simpliciter non per viam divisionis. Sed cōtractus & donationis, institutus à patre in personam filii vel extranei. Hoc casu & primogenitura hec & hic maioratus vim contractus obtinet & propriae ab ipso institutore reuocari non potest. Ita censuit Molina in dicto cap. 12. nu. 7. versi. Nam quanuus, &c. qui dixit, iure communi in specie tamquam perfectam donationem esse irrevocabile iuxta l. perfecta donatio. G. de donatio. cum similibus; & si iure Hispanico (inquit Molina) aliter sit, & idem Molina eodem in cap. 12. numero 28. versi. si vero maioratus idem affirmavit. Hic casus à fortiori nostro adaptari potest, sicuti ex subsequentibus facile intelligimus.

Quartus est casus, quando primogenitura & maioratus fuit institutus à patre in personam filiorum, vel transuersalium, vel etiam extraneorum in contractu, ea lege vt irrevocabilis sit. Hoc casu primogenitura & maioratus iste vim contractus obtinet, & propriae irrevocabilitate est. Ita Molina in dicto cap. 12. nume. 21. qui scribit, ex traditione ipsa effectuali, vel ex clausulis traditionis ac translationis dominij & possessionis per constitutum, vel ex pacto de non reuocando, significari, mentem & animum institutoris huius primogenitura & maioratus esse, quod assumat naturam contractus. Non enim (ita subiungit Molina) potest dari ultima voluntas, que reuocabilis non sit, ideoque ex earum

clausularum & appositione, in contractum, & donationem, inter viuos conuertitur, argumento texus l. vbi donatur. ff. de donat. causa mortis, & eorum, quæ notant Bartolus & Sribentes in l. cum preclaro. ff. de præci. secundum communem intellectum scribentium utrobique quod ex pluribus probat. Couarruias in secunda parte rubr. de testamentis. num. 15. Hactenus Molina. Et hic quidē casus à fortiori adaptari potest nostro, quem subiungimus.

Quintus est casus, quando primogenitura & maioratus fuit institutus reciprocè à duobus intelle transuersalibus & extraneis conventione, & pacto, quod altero eorum sine filiis decedente alter superstes,

stes, vel eius primogenitus, & successiū alij primogeniti ex eo descendentes succedant & adiecta fuerūt clausulae constituti, vel alia, vt in precedentis casu: Hac casus, qui à Molina omisitus fuit in dic. cap. 12. huic nostro conuenit, de quo quidem dicendum est sine controversia, scilicet institutam primogeniturā per viam contractus, & irrevocabilem omnino esse, nisi ambo ipsi meti institutores reuocauerint. Ita de maiori & primogenitura t̄ instituta à viro & vxore à diebus clausulis prædictis vel alijs significantibus, ipsos contrahentes voluisse primo genitura m̄ esse debere irrevocabilem, scribit Melchior Palaez in tractat. maioratum, parte prima q. 33. n. 3. versi. limiro tamen, qui sic declarat responsum Oldradi in consiliis: 174.

Quod verò nostro in casu, adiecta sit clausula, quibus prædicta contrahentes voluerint hanc primogenituram esse irrevocabilem, nisi ambobus ipsis contrahentibus simili voluntibus, manifestè constat verbis ita scriptis. Quæ quidem omnia & singula supra & infra scripta & in presenti publico instrumento contenta dicti D. contrahentes & partes promiserunt & solenniter conuenerunt sibi ipsis ad inuicem, & vicissim, præsentibus & recipienibus ut supra & mihi notario publico supra & infra scripto officio publico fungenti, præsenti stipulanti, & recipienti pro omnibus & singulis supra nominatis absentibus natis, & na fecit omni tempore perpetuo firma, rata grata, & incorrupta, habere, tenere, attendere, obseruare, & adimplere &c. in aliquo non facere, dicere, opponeare, vel venire per se vel per alium seu alios respectiū in causa, vel extra de iure, vel de facto tacite, vel expressè directè vel indirectè aliquo iure, causa, ingenio vel modo seu quoquis quæsi tolere ad penam duplum preiū valoris, & extimationis dictorum bonorum & renditarum respectiū & totius eius, vnde, vel de quo ageretur, vel quæstio esset speciali pacto solemnis stipulatione adiunicem promissa, qua poena commissa, vel non, soluta, vel non, seu gratis remissa, nihilominus prædicta omnia & singula firma, & illa persistat, quæ poena toties committatur peti & exigiri possit quoties in aliquo prædictorum contra factum, vel ventum fuerit, & sub promissione refectionis restitutioonis & emendationis omnium, & singulorum damnorum, expensarum & interesse, propterea per alteram verò partiu occasione alterius, vel econtra fidentorum vel sustinendorum in causa, vel extra, pro quibus omnibus & singulis supradictis firmiter obseruandis, attendendis, & adimplendis, & per suprascriptam penam soluendis, damnis expensis, & interesse dictos contrahentes & partes respectiū obligaverunt sibi ipsis ad inuicem, & vicissim, præsentibus stipulantibus, & mihi notario &c. pro omnibus & singulis supradictis absentibus in presenti instrumento nominatis natis, & nascituris, & eorum hereditibus, seu corumque hæredes & bona omnia &c. iure, & nomine pignoris, &c. & specialiter, & speciali hypotheca dd. contrahentes, & partes obligauerunt, & hypothe carunt omnia & singula bona & redditus &c. Cum pacto &c. quod per speciale obligationem generali non derogetur nec econtra. Constituentes, & promittentes partes prefata dicta omnia suprascripta bona & redditus tenore &c. seu quasi donec &c. de eis, & quolibet in suo casu respectiū acceperint, vel acce perint corporalem possessionem, quam accipiēd &c. & perpetuo retinendi ex nunc prout ex tunc, & contra respectiū dd. partes licentiam dederunt &c. in plena valida forma iurium renuntiantes dictas partes & quilibet earum renuntians fori privilegio exceptio ni dolii mali, conditioni indebiti, sine causa, in factum actioni, rei non sic gestæ & nō vterius licet gestæ, & non sic facti & celebrati contractus, ferijs missum &

vindemiarum & omnibus alijs ll. & statutis auxilijs, quibus se se à prædictis seu aliquo prædictorum tueri, vel defendi poscent. Et pro maiori corroboracione præsentis instrumenti & contentorum in eo dicti contrahentes & partes iurauerunt, & quilibet earum iurauit ad sancta Dei Euangelia manibus tactis corporaliter scripturis in manibus mei notarij &c. eisdem, & cuiilibet eorum iuramentum deferentia prædicta omnia & singula, ut supra dicta, & in prædicto instrumento manuteneat, attendere, & obseruare &c. & econtra in aliquorum facere &c. sub vi, & vinculo prædictis præstiti iuramenti, salvo semper & reseruato, quod dicta partes possint, & valeant præsentem contractum cassare, reuocare, & annullare, nec non dictus Martinus de suis bonis disponere eo modo forma prout dictum est super quibus omnibus &c. His amplissimis verbis constat hos contrahentes voluisse per viam contractus valere primogenituram à se institutam.

Nec repugnant duo, quæ obici posse videntur. Et primò quidē, quod ipsemet partes appellauerint hoc fiduciocommissum, quod fieri solet in testamentis vel codicillis, vt integris illis tribus titulis ff. de legat. & de fiduci. com. 1. 2. & 3. & C. eo. tit. Nam respondet, eriam in contrahitibus fiduciocommissat & substitutiones fieri posse. l. vt hæreditibus. ff. de legat. 2. & l. quoties. C. de dona. quæ sub modo, & in terminis nostris decidit Rota Romana in decisi. 488. n. 8. vers. quare cum parte prima in nouissimis, quæ refert Baldum & alios. & accedunt Crav. in consiliis 19. n. 8. & Natta in consiliis 52. n. 26.

Secundo obici posse videtur, quod Martinus alter pacientium reseruavit sibi facultatem disponendi inter viuos tantum de propriis bonis à se pro hac primo genitura obligatis. Quod sanè pactum videtur contra naturam obligationis perpetuæ & irrevocabilis.

Verum respontetur, quod immò prædictum pactum magis arguit, hanc primogenituram fuisse institutam per viam contractus: quia alioquin si per viam ultimæ voluntatis fuisse instituta, superfluum esset pactum: cum ultimæ dispositiones sibi ambulatoria usq; mortem. l. 4. ff. de adm. leg. Quod si non alienasset Martinus inter viuos, ut in pacto, uoluit omnia ipsa bona post mortem suam comprehendere in ipsa primogenitura, quam perpetuam & irrevocabilem esse statuit. Et hæc quidem interpretatio comprobatur eo simili, quod ad rem proprie usus est. Ruin. in consiliis 182. n. 8. lib. 1. cuncti dixit, quod reteratio alienationis facta in donatione, t̄ arguit illam esse inter viuos, non autem causa mortis, quia alioquin reseruatio nil operaretur. Et utitur Ruin. eo simili, quo dicimus, quod si maritus legit uxori usum fructum fundi, & prohibeat eam alienare, quod per hoc dicitur legata f̄ proprietas secundū Bal. in l. Proculus. ff. de usufr. ea est ratio (inquit Ruin.) quia alioquin prohibitio nihil operaretur. Præterea & secundò respondetur, prædictam facultatem alienandi reseruatam, non alterare cōuentiones & pacta, sicut primogenitura in frumentum, sed resoluere sub conditione, & quatenus sequatur alienatio: sicut pignus à quo non potest solus debitor recedere, sub eadē conditione resoluere, si debitor facultatem alienandi sibi reseruasset & alienatio secuta fuisset alia non. l. sicut. §. supervacuum. ff. quib. mo. pignus & hipo. soluitur, & tradit Bartolus in l. qui Roma. §. duo fratres. quæst. 8. de uerborum obligat. sic & de simili pacto posito in donatione inter viuos dixit Ruin. prædicto in loco. Et similia refert Sigismundus post Consilia Bruni consilio quinto, numero quarto, quinto, & sexto.

Tertia est dubitatio, an ex dicta primogenitura deduci possit legitima, quam prætendit Dom. Aemilius sibi deberi tanquam nepos dicti Martini ex Do. Felice eius

Consilium MCXXVI.

49

de recuperanda possessione remedio nono, num. 173. Et accedit Hieronymus Gabriel in consiliis 136. numeri 39. libro 2.

Dos† pariter data filia excedens multum eius legitimam titulum habet lucratuum, soluto matrimonio. I. Mauio. §. vlt. vbi gl. & doct. ff. sol. mat. & Anto. Gomezius in commentariis ad leges Tauri Hispaniae. leg. 29. nu. 33. vers. aduertendum tamen, &c. qui subiungit, aliter esse constante matrimonio, qua de redi-

cens in sequenti conclusione.

Dosis lucrum, quod facit maritus pacto, vel dispositio statuti habere titulum lucratuum, affirmant Baldus & Castron. in l. 1. C. de inoff. dotib. Afficit. in decisi. 86. n. 3. & Rota in d. decisi. 488. n. 6.

Secunda est conclusio legitimam t̄ filio filiæ ne poti neptique debitam ex bonis patris, vel aui, deduci non posse nec debere ex bonis prædictorum ab eis inter viuos alienatis titulo lucratuum. Hanc cōclusionem affirmat ij decemet nouem iuris pontificij & Cæsarei interpretes, mecum eis enumerant.

1. Bart. in l. Titia. la. 2. S. Imperator. nu. 1. versi. Secundo casu ff. de leg. 2.

2. Castron. in consiliis 354. Dicta Catherina. nu. 1. versi. & facta estimatione, lib. 2.

3. Corneus in consiliis 190. n. 8. lib. 2. qui declarat nisi facta donatione alia bona acquisiuitur.

4. Iason in auth. vnde parens. num. 5. & in fine. C. de inoff. testa.

5. Picus in l. post contractum nume. 6. & num. 24. ff. de donatio.

6. Parisius in consiliis 72. nume. 26. & in consiliis 73. nume. 28. lib. 1.

7. Alcia. in resp. 358. n. 4. secundum impressionem antiquam lugdunensem.

8. Fernandus Bereng. in l. in quartam in prefatione n. 261. ff. ad legem falcid.

9. Ant. Gomez. in secundo tomo varia. resolut. capit. 4. n. 13. & in commentariis ad leges Tauri Hispaniae. leg. 29. n. 33.

10. Cassaneus in consiliis 39. n. 32.

11. Valsarius in auth. vnde si parens. nu. 11. C. de inoff. testam.

12. Crastus in §. legitima q. 44. n. 1.

13. Conclus. in tract. de legitima in tit. de legitima est quota bonorum pag. 22. 2 tergo. n. 31.

14. Iulius Clarus in §. donatio. q. vltima versicu. Et hac quidem.

15. Roland. in consiliis 65. n. 30. lib. 1.

16. Peregrinus in tract. de fideico. art. 36. n. 37. in fine.

17. Decia. in can. 1. n. 47. lib. 4.

18. Ego ipse in consiliis 69. n. 1. lib. 7. vbi de eadem facti specie interrogatus respondi una cum Deciano in dicto consiliis primo.

19. Rota Romana in decisi. 488. n. 9. in prima parte in nouissimis. Quæ quidem decisio est super causa illa, de quo Decian. & ego in locis præallegatis consuluius aduersus Hieronymum Gabrielem in consiliis 136. lib. bro secundo.

20. Lucratini tituli t̄ & causæ verè sunt illi illæque q̄ ex parte accipiens rem acquirentis que nihil datur ad utilitatem dantis, atque quando accipiens nihil ex suo dat. Exempla sunt multa, sicuti est donatio simplex, vt scribunt multi ex doctoribus supra relatis, & præfertim Rota in dicta vecis. 488. n. 9. & Decius in l. in eo, quod vel is. n. 7. ff. de reg. iuris, & mahiseste probat. l. apud Celsum. §. si quis autem. ff. de doli & metus except. Ita quoque donatio remuneratoria quatenus valor bonorum donatorum excedit meritorum valorum & estimationem. vt post alios tradunt Rota in dicta decisi. 988. n. 7. 1. & 12. Ripa in l. si vñquam. n. 28. C. de reuoc. don. & ibidem late Tiraquell. in verbo. donatione largitus. n. 79. & Antonius Gabriel in lib. 3. Conclusionum tit. de donationibus. Conclus. pri. 22ma nume. 63. Ita pariter quæsita ludo t̄ titulum t̄ habent lucratuum, quemadmodum affirman Baldus in l. ad finem. C. si in fraudem pati. C. de condic. ob turpem causam. Iason in l. si arrogat. n. 23. ff. de adiutorio. & in l. §. itē si quis in fraudē col. 1. inf. de actio. Dec. in d. l. in eo, quod vel 15. n. 4. vers. similiter acqui situm. Ferandus Bereng. in d. l. in quartam in prefatione n. 262. Fabianus de Ciocchis in auth. nouis. n. 237. C. de inoff. testam. & hos sum fecus in commentariis

Tomus Duodecimus.

Exempla tituli huius onerosi sunt multa, quæ enumerare uel ea ratione placet, ut quæ dicturi sumus in subsequenti conclusione facilius intelligantur. Emploris titulus t̄ onerosus est, ut respondit Vlpianus in l. apud Celsum. §. si quis autem ff. de doli mali & metus except. & tradunt passim omnes, præfertim Bart. in l. hæreditarium. ff. de bonis aut. iud. possid. Decius in dicta l. in eo, quod vel is, nume. 6. uer. & certè ff. de regu. iuris, quando onus est causa acquisitionis, quod intelligitur, de onere aequali uel maiori quam sit ipsa acquisitione. Et quidem onus consideratur ex parte accipientis sive modo ipse dat ei à quo accipit sive alteri eius nomine & mandato: cum fas sit, si ipse accipiens non accipit, nihil à se dato.

Exempla tituli huius onerosi sunt multa, quæ enu-

merare uel ea ratione placet, ut quæ dicturi sumus in

subsequenti conclusione facilius intelligantur. Em-

ploris titulus t̄ onerosus est, ut respondit Vlpianus

in l. apud Celsum. §. si quis autem ff. de doli mali & me-

tus except. & tradunt passim omnes, præfertim Bart.

in l. hæreditarium. ff. de bonis aut. iud. possid. Decius

in dicta l. in eo, quod vel is, nume. 6. uer. & certè ff. de

regu. iuris & alios retuli in commentariis de recuper-

anda possessione remedio nono, num. 179. & 180.

Et quidem ratio est manifesta, quia si emptor rem

consequitur præmium iustum numerat traditque.

27. Permutatio quod; titulum habet onerosum, sicuti